

ἀνάλαβε σὺ, ὦ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἔργον νὰ διασώσῃς τὰ δάση σου, μελετῶν τὸ θέμα, σκεπτόμενος περὶ τῶν δυνατῶν καὶ ἐκτελεστέων τρόπων τῆς διασώσεως.

Συγκρότησον ἐταιρίας πολυπληθεῖς, ἀνάλαβε σὺ τὴν διδασκαλίαν καὶ πρόνοιαν περὶ αὐτῶν, καὶ φῶτισον καὶ αὐτὴν τὴν κυβέρνησίν σου, καὶ βιάσον τὴν νὰ πράξῃ τὸ καθήκον της. Τί δαπανᾷσαι εἰς συλλόγους πολιτικούς, ὧν οὐκ ἔστιν οὔτε ἀριθμὸς οὔτε ὄφελος; Κατάβηθι εἰς πρακτικώτερα ἔργα!—Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ εἴπομεν καὶ ἐκκηρύξαμεν ἀλλ' ἡ φωνὴ μας ἦτο καὶ ἐδῶ πάλιν: *φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ*. Καὶ τί νὰ πρωτοκλάσῃ τις εἰς τὸν τόπον τοῦτον, τὸν ὁποῖον φαίνεται, ὅτι κατηράσθη ὁ Θεὸς ἐξ αὐτῆς τῆς γενέσεώς του!

Οὐ γὰρ μέλεος, τί ποτ' ἀπόσω;
Ποῖαν ἀχώ; ποῖον ὄδυρμόν;

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Νεαρὸς φοιτητῆς τοῦ ἐν Πέστη Πανεπιστημίου προσκληθεὶς εἰς χορὸν τινα, παρήγγειλε ζευγὸς στιλπνῶν ὑποδημάτων.

Ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ ἤγγιζεν, ἀλλὰ τὰ ὑποδήματα δὲν ἐφαίνοντο καί, ὡς εἰκός, ὁ φοιτητῆς ἐδυσφόρει.

«Δὲν θὰ τὰ ἔχῃς τὰ ὑποδήματα, τῷ ἔλεγον οἱ φίλοι πειράζοντες αὐτόν.

— Ἄμ' δέ! ἀπεκρίνετο ὁ νέος».

Τὴν παραμονὴν τοῦ χοροῦ, ἔρχεται εἰς τοῦ ὑποδηματοποιοῦ καὶ ἐρωτᾷ:

— Τὰ ὑποδήματά μου;

— Κύριε, ἀποκρίνεται ἀπελπισὶς ὁ ἀνακριθὴς τεχνίτης, ἔχω, εἰςζεύρετε, τόσας παραγγελίας δι' αὔριον . . . .

— Ἄ, ἔτσι λοιπὸν εἶσαι σὺ; τὴν ὥρην βλέπεις . . . . ἀνεφώνησεν ὀργίλως ὁ νέος.

Καὶ ἀπελθὼν, ἐπανέρχεται μεθ' ἡμίσειαν ὤραν ἄγων δύο κύνας, ἐξ ἐκείνων οὓς ἔχουσι συνήθως οἱ οὐγγροὶ φοιτηταὶ συντηροῦντες αὐτοὺς δαπάναις τοῦ σωματείου του.

— Τοὺς βλέπεις αὐτοὺς τοὺς δύο σκύλους; εἶπεν εἰς τὸν ὑποδηματοποιόν.

— Μάλιστα, κύριε.

— Κομμάτια θὰ σὲ κάμουν ἂν δὲν τὰ ἔχῃς ἔτοιμα τὰ ὑποδήματα αὔριον τὸ ἀπόγευμα.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν. Ἄλλ' ἀνθρωπὸς τις ἐξεπίτηδες πληρωθεὶς ἴστατο ἐκ διαλειμάτων πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἔκραζε διὰ φωνῆς λυπηρᾶς καὶ πενθίμου:

— Κακόμοιρε! μὴ λησμόνει τὰ ὑποδήματα τοῦ κ. Α.

Μία μόνη νύξ ὑπελείπετο εἰς τὸν δύσμοιρον ὑποδηματοποιόν πρὸς κατασκευὴν τῶν ὑποδημάτων, ἅτινα ἀπῆλθον παρ' αὐτοῦ διὰ τοῦ πα-

ραδόξου τούτου τελεσιγράφου. Τὴν δεκάτην ἔκλεισε τὸ ἐργαστήριόν του καὶ εἶπε στενάζων εἰς τὴν γυναῖκά του.

— Ἔλα, ἔλα, πρέπει νὰ κάμωμεν νυκτέρι ἀπόψε.

Ἐν ᾧ δ' ἐπορεύετο οἴκαδε διὰ τῶν ἐρήμων τῆς πόλεως ὀδῶν μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του, αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἀκούουσι μακρόθεν ὕλακὰς κυνῶν καὶ νεαράν φωνὴν λέγουσαν:

— Ὑποδηματοποιε, συλλογίσου ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ σου, συλλογίσου τὴν οἰκογενεῖάν σου . . .

Τὴν ἐπαύριον ὁ φοιτητῆς φορῶν τὰ ἀπαστράπτοντα στιλπνὰ ὑποδήματά του ἐχώρευε λυσσωδῶς . . .

Ὁ νέος οὗτος φοιτητῆς τῆς Πέστης ἦτο οὐδεις ἄλλος ἢ ὁ Ἀνδράσσης ὁ πρὸ μικροῦ παραιτηθεὶς ἀρχικαγγελάριος τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Αὐστρίας καὶ Οὐγγαρίας. Κυρία *Σ.

Ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ἀφῆκεν ἀνέκδοτόν τι ἀλλ' ἡμιτελὲς δυστυχῶς ποίημα, τὸν «Φωτεινόν», οὗ τινος ἀπόσπασμά τι, φιλοφρόνως ἀποσταλὲν ἡμῖν ὑπὸ τῶν υἱῶν του, δημοσιούμενον ἐν τοῖς ἐπομένοις. Τὸ ποίημα τοῦτο ἔχει θέμα ἐπεισοδιὸν τι τῆς ἐν Ἑλλάδι Φραγκοκρατίας, ἡ δὲ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Λευκάδι ἐπὶ Γρατιανοῦ Τζώρτζη, φράγκου αὐθέντου τῆς νήσου. Τοῦ ποιήματος τούτου μόλις ἐπρόφθασε νὰ γράψῃ ὁ ποιητῆς τρία ἄσματα, καὶ τοι ἀπὸ τινος χρόνου εἰργάζετο πρὸς τοῦτο μετὰ πυρετώδους ταχύτητος, ὡσεὶ προαισθανόμενος τὸ ταχὺ τέλος του καὶ ἐπιθυμῶν νὰ προσφέρῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο ποιητικὸν του ἄνθος ἀέριον εἰς τὸν ἔθνικὸν Παρνασσόν. Τὸ ἐπόμενον ἀπόσπασμα ἀποτελεῖ τὸ τέλος τοῦ β' ἄσματος ἡ νεῆς ἠτις «ναναρίζεται μετὰ τὸ τραγοῦδι» εἶνε ἡ ὠραία θυγάτηρ τοῦ Φωτεινοῦ, γέροντος ὀπλαρχηγοῦ τῆς Λευκάδος καὶ ἥρωος τοῦ ποιήματος, Σ. τ. Δ.

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

. . . . .

Ἄλλὰ τοῦ Μᾶη τὸ σύννεφο φεύγει μὲ μιᾶς καὶ σβύεται
Ἄμα τοῦ ἡλίου 'ς τὰ βουνὰ προβάλλον ἡ ἀχτίδες.
Ποῖα λάμψη τάχα τῆς φτωχῆς τὴν καταχνιά θὰ διώξῃ;...
Τ' ἀνήσυχα τὰ μάτια της στηλώνει 'ς τὴν εἰκόνα
Ποῦ ἐπάνωθι της κρέμεται, κυττάζει τὸ κανδηλι
Ποῦ τὴν φωτίζει ἀκοίμητο κ' εὐθὺς 'ς τὸ μέτωπὸς τῆς
Ἀστράφτει πάλ' ἡ ξαστεριά καὶ καταβαίνει ὁ ὕπνος
Σ τὰ βλέφαρά της ἑλαφρῶς. Τὰ πικραμένα χεῖλη
Στολίζει τὸ χαμόγελο καὶ σὰ βυσσασταροῦδι
Μονάχη ναναρίζεται σιγὰ μὲ τὸ τραγοῦδι.

Σὲ παράμερο λαγκαδι
Καταιβαίνει μιὰν αὐγὴ
Διψασμένο ἓνα κοπάδι
Καὶ ξανοίγει μιὰ πηγὴ.

Λέν' ὅτ' ἦταν μαγευμένη
Κ' εἶχε φίλο ἓνα στοιχειό
Ποῦ τὴν ἤθελε κλεισμένη
Νὰ μὴ βλέπῃ οὔτ' οὐρανό.

Μέρα νύχτα ἐκεῖ σιμά της
Τὴ σκεπάζει μὲ κλαριά,
Δὲν ἀφίνει ἔς τὰ νερά της
Νὰ βραχοῦν οὔτε πουλιά.

Μαραμένα ὀλογοῦρά του
Ἔρουν ἄνθη καὶ φυτὰ
Ἄλλα χεῖλη ἀπ' τὰ δικά του
Δὲν ἐγλύκαινε ἡ δροσιά.

Κι' ὅταν εἶδε ἔς τὰ πλευρά του
Μὲ ρουθούνια τεντωτὰ
Νὰ φρυμάζουν τὴν κυρά του
Χίλια τέρατα φοριχτὰ,

Νὰ βεκάζουν λυσασμένα
Τὰ κουδούνια νὰ χτυποῦν
Νὰ ζητοῦν δαιμονισμένα
Τὴν πηγὴ νὰ καταπιούν,

Στρέφει ἀνήσυχο τὸ μάτι
Τὴ βρουσοῦλα του νὰ ἰδῆ,
Ἄν κοιμάται ἔς τὸ κρεβάτι,
Ἄν τρομάζῃ, ἂν ἀγρυπνῇ.

Κι' ἀντὶ βλέπει ἔς τὸν καθρέφτη
Τοῦ ἔνερσος κρυφά, κρυφά,
Τὸ βοσκὸ τὸν ψυχοκλέφτη
Ποῦ τῆς ἔρριχνε φιλιὰ.

Τὸν ἀνάκραξ' ἀπ' τὴ ράχη
Καὶ τοῦ λέει: «Παιδί τρελὸ
»Μὴ μοῦ κρύβεσαι κι' ἀμάχη
»Ἀπὸ σένα δὲ ζητῶ.

»Ἐχω κόρη αὐτὴ τὴ βρούση
»Π' ἀγαπᾶς τόσον καιρὸ
»Ἐλα πιὲ νὰ σὲ δροσίση
»Τὸ παρθένο της νερό».

Τότε ἀπλώνει μὲς ἔς τὰ βάθη
Τὸ καλόβουλο στοιχειό,
Τὸν ἀφοῦ της πέρνει, πλάθει
Δίνει σάρκα ἔς τὸ νερό.

Κ' ἡ παιδοῦλα του προβαίνει
Δροσοστάλαχτη, ξανθὴ,
Φέγγ' ἡ χώρα φωτισμένη
Ἀπὸ τέτοια ἀναλαμπή.

Τοῦ βοσκοῦ μὲ μιὰ ἔς τὴν πλάτη
Σὰν πορφύρα βασιλιά
Λάμπει ὀλόχρυση ἡ φλοκάτη
Καὶ σὰ σκῆπτρο ἡ λαγουδιά.

Φεύγει π' ἄγριο τὸ κοπάδι
Χίλια δέντρ' ἀνθοβολοῦν
Χίλιαις βρούσαις τὸ λαγαδιά
Τὸ ξερὸ δροσολογοῦν.

Ἐλυθήκανε τὰ μάγια!
Ἐς τὸ πλευρὸ τοῦ βασιλιά
Ἐκαμάρωναν τὰ πλάγια
Τὴ γλυκειὰ τους τὴν κυρά.

Γινῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

242.

Πολλάκις ἐνοχλοῦμεν τοὺς ἄλλους, νομιζόν-
τες ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ προξενήσωμεν αὐτοῖς
ἐνόχλησιν οἰανδήποτε.

243.

Ἐπιχειρήματα ὄντως ἀδύνατα ὀλίγα ὑπάρ-
χουσιν. Ἀποτυγχάνομεν δὲ κατὰ τὴν ἐκτέλε-
σιν, οὐχὶ τοσοῦτον δι' ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων,
ὅσον τῆς ῥαθυμίας ἡμῶν ἕνεκα.

244.

Πάντας κατὰ τὴν δεξιότητα ὑπερέχει ὁ τῶν
πραγμάτων τὴν ἀξίαν γινώσκων.

245.

Δεξιώτατος εἶναι ὁ γινώσκων τὴν τέχνην τοῦ
κρύπτειν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δεξιότητα.

246.

Ἡ κοινῶς νομιζομένη γενναιοφροσύνη πολλὰ-
κις κατάπλαστός τις εἶναι φιλοδοξία, μικρὰ
καταφρονοῦσα συμφέροντα, πρὸς ἐπιτυχίαν με-
γάλων.

247.

Τὸ πιστόν, τὸ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώ-
πων ἐπιλάμπον, τῆς φιλαυτίας εἶναι ἐπιπόνημα,
πρὸς σαγηνείαν τῆς πίστεως τῶν ἄλλων. Ὅργανον
εἶναι, δι' οὗ ὑψόμεθα ὑπεράνω αὐτῶν καὶ τῶν
σπουδαιοτάτων αὐτῶν ἀπορρήτων γινόμεθα
ταμίαι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὁ δημογηνὴς ἱστοριογράφος ὁμοιάζει τὸν
πατέρα ὅστις εἰμπορεῖ μὲν καθ' ἑαυτὸν νὰ κρίνῃ
ἐν δικαιοσύνῃ περὶ τῶν ἰδίων τέκνων, δημοσία
ὅμως ῥέπει εἰς τὸ νὰ συγκαλύπτῃ ἢ νὰ μετριάξῃ
τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν. (Κ. Παπαρρηγόπουλος).

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κρεωπώλης ἐλθὼν πρὸς τινὰ δικηγόρον «Κύ-
ριε δικηγόρε, τῷ εἶπε, ὅταν ἓνας σκύλος κάμη
ζημίαν εἶνε ὑπεύθυνος ὁ κύριός του ;

— Βεβαίως.

— Τότε λοιπόν, ἐπειδὴ ὁ σκύλος σας μοῦ ἐ-
πῆρε ἓνα μερὶ ἀρνιοῦ μοῦ ὀφείλετε ἓνα πέντε
καὶ ἕξ ἥντα.

— Μάλιστα εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ δικηγό-
ρος, καὶ νὰ ἰδῆς ὅτι τόσα κάμνει καὶ ἡ συμβουλή
ποῦ σοῦ ἔδωκα. Ὡστε εἴμεθα ἴσα κ' ἴσα.

— Ἀνάγκη νὰ διώξωμεν ὅλους τοὺς ὑπηρε-